

ВИЩА КВАЛІФІКАЦІЙНА КОМІСІЯ СУДДІВ УКРАЇНИ

26 червня 2017 року

м. Київ

Р І Ш Е Н Н Я № 146/вс-17

Вища кваліфікаційна комісія суддів України у пленарному складі:

головуючого – Козьякова С.Ю.,

членів Комісії: Бутенка В.І., Василенка А.В., Весельської Т.Ф., Козлова А.Г., Лукаша Т.В., Луцюка П.С., Макарчука М.А., Мішина М.І., Прилипка С.М., Тітова Ю.Г., Устименко В.Є., Шиловой Т.С.,

розглянувши питання про підтвердження здатності кандидата на посаду судді Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду Львова Богдана Юрійовича здійснювати правосуддя у відповідному суді, стосовно якого оголошено перерву відповідно до абзацу 2 частини першої статті 88 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»,

встановила:

Рішенням Комісії від 07 листопада 2016 року № 145/зп-16 оголошено конкурс на зайняття 120 вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду.

Львов Б.Ю. 29 листопада 2016 року звернувся до Комісії із заявою про проведення стосовно нього кваліфікаційного оцінювання для участі у конкурсі на посаду судді Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду за спеціальною процедурою призначення.

Комісією 05 грудня 2016 року прийнято рішення, зокрема, про допуск Львова Б.Ю. до участі у конкурсі на посаду судді Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду.

Рішенням Комісії від 11 січня 2017 року № 2/зп-17 призначено кваліфікаційне оцінювання 653 кандидатів, допущених до участі у конкурсі на зайняття 120 вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду, зокрема Львова Б.Ю.

Комісією 07 лютого 2017 року прийнято рішення, зокрема, про допуск Львова Б.Ю. до проходження кваліфікаційного оцінювання для участі у конкурсі на посаду судді Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду.

Відповідно до Умов проведення конкурсу на зайняття вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду Львов Б.Ю. проходить кваліфікаційне оцінювання як суддя.

У статті 10 Основних принципів незалежності судових органів, схвалених резолюціями Генеральної Асамблеї ООН від 29 листопада 1985 року № 40/32 та від 13 грудня 1985 року № 40/146, визначено, що особи, відібрані для судових посад, повинні мати високі моральні якості і здібності, а також відповідну підбору кваліфікацію в галузі права.

Ці основоположні принципи формування суддівського корпусу імплементовані у національне законодавство, що визначає основними складовими авторитету судової влади та довіри до суду - доброчесність і компетентність судді.

Згідно з цими приписами під час кваліфікаційного оцінювання для участі у конкурсі на посаду судді касаційного суду у складі Верховного Суду Комісія виходить з того, що кандидати на посаду судді найвищого суду у системі судоустрою мають відповідати найвищим стандартам за критеріями компетентності та професійної етики за відсутності будь-яких обґрунтованих сумнівів у їх доброчесності, що можуть негативно вплинути на суспільну довіру до новоствореного Верховного Суду.

Положеннями статті 83 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (далі – Закон № 1402-VIII) закріплено, що кваліфікаційне оцінювання проводиться Вищою кваліфікаційною комісією суддів України з метою визначення здатності судді (кандидата на посаду судді) здійснювати правосуддя у відповідному суді за визначеними критеріями. Такими критеріями є: компетентність (професійна, особиста, соціальна тощо), професійна етика, доброчесність.

У пунктах 1, 2 глави 6 розділу II Положення про порядок та методологію кваліфікаційного оцінювання, показники відповідності критеріям кваліфікаційного оцінювання та засоби їх встановлення (далі – Положення) передбачено, що встановлення відповідності судді (кандидата на посаду судді) критеріям кваліфікаційного оцінювання здійснюється членами Комісії за їх внутрішнім переконанням відповідно до результатів кваліфікаційного оцінювання. Показники відповідності судді (кандидата на посаду судді) критеріям кваліфікаційного оцінювання досліджуються окремо один від одного та у сукупності.

Відповідно до статті 85 Закону № 1402-VIII кваліфікаційне оцінювання включає такі етапи: 1) складення іспиту; 2) дослідження досьє та проведення співбесіди.

У першому етапі кваліфікаційного оцінювання за загальним результатом іспиту Львов Б.Ю. отримав 179 балів та був допущений до другого етапу кваліфікаційного оцінювання «Дослідження досьє та проведення співбесіди».

Згідно з абзацом 3 пункту 20 розділу III Положення про порядок та методологію кваліфікаційного оцінювання, показники відповідності критеріям кваліфікаційного оцінювання та засоби їх встановлення, затвердженого рішенням Комісії від 03 листопада 2016 року № 143/зп-16, (далі – Положення) під час співбесіди обов'язковому обговоренню із суддею (кандидатом) підлягають дані щодо його відповідності критеріям професійної етики та доброчесності.

Відповідно до положень статті 87 Закону з метою сприяння у встановленні відповідності судді (кандидата на посаду судді) критеріям професійної етики та доброчесності Громадською радою доброчесності надано Комісії висновок про

невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Львова Б.Ю. критеріям доброчесності та професійної етики, затверджений 16 травня 2017 року.

У висновку Громадської ради доброчесності наведено інформацію про:

- 1) невідповідність кандидата критеріям професійної етики, зокрема:
  - 1.1) у зверненні депутата Верховної Ради України Осуховського О.І. йдеться про відкриття та розслідування прокуратурою міста Києва кримінального провадження № ІНФОРМАЦІЯ_1 (у висновку ГРД зазначено № ІНФОРМАЦІЯ_1, а у постанові слідчого прокурора міста Києва від 29.03.2017 – № ІНФОРМАЦІЯ_2) за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого частиною 1 статті 375 КК України – постановлення суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови;
  - 1.2) у повідомленнях засобів масової інформації кандидат згадувався у контексті резонансних публічних конфліктів, пов'язаних з його професійною діяльністю. Зокрема, здійснюючи повноваження Голови Вищого господарського суду України, міг бути причетним до корупційного скандалу за участю члена Вищої ради юстиції, який обіцяв громадянину вирішити питання ухвалення необхідного рішення суддями апеляційної та касаційної інстанцій за сприянням голови Вищого господарського суду України Богдана Львова. Такі висновки зроблені на підставі матеріалів кримінального провадження № ІНФОРМАЦІЯ_3, що викладені в ухвалі Печерського районного суду міста Києва у справі № ІНФОРМАЦІЯ_4 від 18.11.2016;
  - 1.3) кандидат 03.07.2014 був нагороджений пістолетом ПМ, № ПР 3070-74, калібр 9 мм (Міністерство внутрішніх справ), та 27.03.2015 - вогнепальною зброєю, пістолетом АПС в комплекті з 20 патронами (Міністерство оборони України). Як зазначено у висновку ГРД, нагородження кандидата відбулося напередодні набрання чинності законом, яким суддям заборонено приймати державні нагороди;
- 2) невідповідність кандидата антикорупційним критеріям, зокрема:
  - 2.1) у деклараціях про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру, починаючи з 2015 року, кандидат вказує, що його дружина з 2008 року володіє квартирою у місті Києві, загальною площею 128,30 кв. м, автомобілем Lexus RX 350, 2008 року випуску. Водночас кандидату не відома вартість на дату набуття вказаного майна. У розділі цінне рухоме майно кандидат вказує, що володіє двома годинниками Breguet Marine, Vacheron Constantin Patrimony, однак кандидату не відомо, ані дата набуття права власності на це цінне майно, ані їх вартість. Кандидат з 1994 року на підставі свідоцтва про право на спадщину спільно частково володів житловим будинком, загальною площею 79,9 кв. м, який розташований у м. Запоріжжя. У жовтні 2015 кандидат подарував свою частку у праві власності на будинок. Проте у деклараціях про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру за 2013 – 2015 роки відомості про житловий будинок внесені не були;
  - 2.2) згідно з даними з Єдиного реєстру адвокатів України дружина кандидата з 1999 року має право на заняття адвокатською діяльністю, однак у декларації родинних зв'язків судді за 2011 - 2015 роки відсутня така інформація.

Окрім відомостей, що покладені в основу висновку, Громадська рада доброчесності направила до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України додаткову

інформацію, яка, у разі її підтвердження, може слугувати додатковою підставою для висновку про невідповідність кандидата критеріям доброчесності і професійної етики.

Департамент спеціальних розслідувань Генеральної прокуратури України надав інформацію про те, що слідчими ДСР ГПУ здійснюється досудове розслідування у кримінальному провадженні № ІНФОРМАЦІЯ_4 за підозрою колишнього Голови Вищого господарського суду України ОСОБА_1, його колишнього заступника ОСОБА_2 (нині – суддя Вищого господарського суду України) та колишнього головного спеціаліста канцелярії (на правах відділу) управління документального забезпечення ВГСУ ОСОБА_3 у вчиненні злочинів, передбачених частиною 2 статті 376, частиною 2 статті 376-1 КК України (втручання в діяльність судових органів та незаконне втручання в роботу автоматизованої системи документообігу суду).

Вказане кримінальне провадження розпочато за фактом здійснення вищими посадовими особами ВГСУ систематичних втручань в автоматизовану систему документообігу суду (далі – АСДОС). У процесі досудового розслідування були встановлені факти здійснення тиску на суддів ВГСУ, систематичного втручання у діяльність суддів та процес здійснення правосуддя.

На думку ГРД професійна діяльність кандидата на посаді судді не сприяла відновленню довіри суспільства до судової влади та підірвала упевненість громадян у справедливості судової системи.

Заслухавши доповідь члена Комісії Мішина М.І., уповноваженого представника Громадської ради доброчесності, пояснення кандидата на посаду судді Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду Львова Б.Ю., ознайомившись з матеріалами досьє та співбесіди, Комісія встановила таке.

Стандарти етичної поведінки суддів, що адресовані суддям та судовим органам для використання як базових принципів регламентації поведінки суддів, визначені, зокрема, у Бангалорських принципах поведінки суддів від 19 травня 2006 року, схвалених Резолюцією Економічної та Соціальної Ради ООН від 27 липня 2006 року № 2006/23 (далі – Бангалорські принципи поведінки суддів).

Цими стандартами у сфері судочинства утверджено, що довіра суспільства до судової системи, а також до авторитету судової системи в питаннях моралі, чесності та непідкупності судових органів посідає першочергове місце в сучасному демократичному суспільстві. Незалежність судових органів є передумовою забезпечення правопорядку та основною гарантією справедливого вирішення справи в суді. Отже, суддя має відстоювати та втілювати в життя принцип незалежності судових органів в його індивідуальному та колективному аспектах.

Міжнародні принципи впроваджені у національне законодавство та викладені, зокрема, у Кодексі суддівської етики, затвердженому у новій редакції рішенням XI (чергового) з'їзду суддів України від 22 лютого 2013 року (далі – Кодекс суддівської етики). У статті 1 цього Кодексу зазначено, що суддя повинен бути прикладом неухильного додержання вимог закону і принципу верховенства права, присяги судді, а також дотримання високих стандартів поведінки з метою зміцнення довіри громадян у чесність, незалежність, неупередженість та справедливість суду.

Суддя має уникати будь-якого незаконного впливу на його діяльність, пов'язану зі здійсненням правосуддя, та бути незалежним від своїх колег у процесі прийняття рішень (стаття 2 Кодексу суддівської етики). Аналогічні вимоги були закріплені у Кодексі професійної етики суддів, затвердженому V з'їздом суддів України 24 жовтня 2002 року, та діяли до затвердження його нової редакції.

Одним з механізмів забезпечення права на незалежність та неупередженість суду є розподіл справ серед суддів, що здійснюється на основі об'єктивних попередньо встановлених критеріїв. На такий розподіл справ не повинні впливати сторони у справі чи інші особи, зацікавлені в результатах розгляду справи (пункт 24 Рекомендацій СМ/Рес (2010)12 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо суддів: незалежність, ефективність та обов'язки).

З Висновку Громадської ради доброчесності та доданих матеріалів вбачається, що Департаментом спеціальних розслідувань Генеральної прокуратури України здійснюється досудове розслідування у кримінальному провадженні № ІНФОРМАЦІЯ_4 за підозрою колишніх голови, заступника голови та посадової особи апарату Вищого господарського суду України у вчиненні злочинів, передбачених частиною 2 статті 376, частиною 2 статті 376¹ КК України.

У ході цього розслідування встановлено, що у 2011 – 2014 роках у Вищому господарському суді України з метою створення умов для здійснення розподілу окремих справ (касаційних скарг) між визначеними суддями запроваджено значну кількість штучних спеціалізацій, за частиною з яких визначено лише одного або двох суддів.

На цей час слідством виявлено 10546 випадків розподілу справ (заяв) на одного суддю Вищого господарського суду України (безальтернативно) у так званих тотожних спеціалізаціях та 10816 випадків внесення до автоматизованої системи документообігу цього суду недостовірних відомостей щодо можливості участі судді в автоматизованому розподілі справи (касаційної скарги).

Стосовно вказаних обставин Львов Б.Ю. надав письмові пояснення, які підтримав на засіданні Комісії як у колегіальному, так і у пленарному складі, та зазначив, зокрема, що підозру у вчиненні кримінального правопорушення йому не було повідомлено. Також кандидат зауважив, що у 2010 року брав участь у зборах суддів Вищого господарського суду України, рішенням яких вперше запроваджено відповідну спеціалізацію суддів. Рішення зборів суддів, що стосувалися цього питання, були йому відомі, їх зміст доводився до відома всіх суддів. Кандидат наголосив, що у квітні 2014 року зборами суддів його було обрано головою Вищого господарського суду України і він приступив до здійснення адміністративних повноважень. Одразу після призначення на адміністративну посаду він створив робочу групу для вивчення цього питання. Через місяць було затверджено рішенням зборів суддів Вищого господарського суду України склад судових палат, спеціалізацію суддів та їх персональний склад.

Перебуваючи на адміністративній посаді кандидат неодноразово звертався до правоохоронних органів з метою вжиття заходів реагування у згаданих питаннях (встановлення фактів незаконного втручання а роботу автоматизованої системи документообігу суду), однак Генеральна прокуратура України зауважила у своєму листі, що вказані доводи ґрунтуються лише на припущеннях і не містять жодних конкретних даних, які б їх підтверджували.

Комісія дійшла висновку, що кандидат Львов Б.Ю. вжив усіх необхідних заходів з метою усунення функціонування автоматизованої системи документообігу та діяв на попередження можливих порушень встановленого законодавством порядку визначення складу суду для розгляду конкретної справи та принципів функціонування автоматизованої системи документообігу суду.

Таким чином, повідомлення у висновку Громадської ради доброчесності про ймовірні дії кандидата, які можуть містити ознаки кримінального правопорушення, не

може бути взято до уваги, оскільки носить характер припущень, а встановлення наявності чи відсутності ознак кримінального правопорушення у діях особи не належить до повноважень Комісії та регулюється Кримінальним процесуальним кодексом України.

Стосовно звернення депутата Верховної Ради України Осуховського О.І. про відкриття кримінального провадження № ІНФОРМАЦІЯ_1 (у висновку ГРД зазначено № ІНФОРМАЦІЯ_1, а у постанові слідчого прокуратури міста Києва від 29.03.2017 – № ІНФОРМАЦІЯ_2) за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого частиною 1 статті 375 КК України (постановлення суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови) кандидат надав пояснення та зауважив, що 29 березня 2017 року постановою слідчого відділу прокуратури міста Києва вказане кримінальне провадження було закрито у зв'язку з відсутністю в діянні складу кримінального правопорушення, передбаченого частиною 1 статті 375 КК України (на підставі пункту 2 частини 1 статті 284 КПК України - встановлена відсутність у діянні складу кримінального правопорушення).

Підставою для закриття кримінального провадження, як зазначено у цій постанові, слідчим визначено те, що висновок про законність чи незаконність прийнятих суддею рішень може даватись лише вищим судом тієї ж юрисдикції – апеляційним судом, вищим спеціалізованим судом, а у передбачених випадках – Верховним Судом України. Окрім цього, як зазначено у постанові слідчого, досудовим розслідуванням не встановлено в діях суддів Вищого господарського суду України наявності прямого умислу та корисного мотиву або іншої особливої заінтересованості під час ухвалення зазначеної постанови.

Наведене підтверджується копією названої постанови слідчого та копією листа прокурора міста Києва від 19.05.2017 № 17/1/1-567вих-17.

Під час аналізу досьє кандидата встановлено, що 12 січня 2015 року у складі колегії суддів Євсікова О.О., Барицької Т.Л., Гольцової Л.А., Губенко Н.М., Іванової Л.Б., Картере В.І., Козир Т.П. було розглянуто матеріали касаційного провадження за винятковими обставинами, за результатами розгляду якої судом було постановлено відповідну постанову, якою було задоволено касаційну скаргу акціонерного товариства. Ні головою, ні доповідачем кандидат у справі не був. Кандидат видав лише розпорядження, яким було сформовано розширену колегію суддів для перегляду в касаційному порядку справи № К2/107-12/13 у зв'язку з тиском на суддів та численними публікаціями в ЗМІ.

На засіданні Комісії Львов Б.Ю. додатково пояснив, що у грудні 2014 року ним було видано розпорядження про формування розширеної колегії суддів для перегляду в касаційному порядку справи № К2/107-12/13, що було викликано особливостями розгляду даної справи і підтверджується матеріалами справи, численними публікаціями в ЗМІ, копіями звернень голови суду до керівництва Генеральної Прокуратури України та Служби Безпеки України, копією листа Головного управління по боротьбі з корупцією та організованою злочинністю Служби Безпеки України, копією листа Генеральної прокуратури України від 13.02.2015 № 04/2/8-3462-15 щодо внесення прокуратурою міста Києва 05.02.2015 відомостей за цими фактами до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого частиною 1 статті 377 КК України.

Кандидат зауважив, що вказані розпорядження ним було видано з дотриманням приписів статті 46 ГПК України, пункту 3.1.7 Положення про автоматизовану систему документообігу суду (у редакції, чинній на час видання розпоряджень),

затвердженого рішенням Ради суддів України від 26.11.2010 № 30, частини восьмої статті 122 Закону (щодо обов'язковості рішень ради суддів; у редакції чинній на час видання розпоряджень), рішення зборів суддів Вищого господарського суду України від 15.12.2010 № 12 «Про затвердження засад формування колегій суддів Вищого господарського суду України, передбачених Положенням про автоматизовану систему документообігу суду».

Водночас, як зазначив кандидат у своїх поясненнях, які ним також були підтвержені під час засідання Комісії як у колегіальному, так і в пленарному складі, скасовуючи постанову Вищого господарського суду України від 12.01.2015, Верховний Суд України не врахував вищевказаного. Водночас постановою Вищого господарського суду України від 16.05.2016 за результатами касаційного перегляду прийнято рішення, яке за змістом є тотожним викладеному в названій постанові Вищого господарського суду України від 12.01.2015. Останнє рішення набрало законної сили та є чинним.

На підтвердження зазначених обставин кандидатом надано копії відповідних документів.

Згідно з приписами статті 124 Конституції України правосуддя в Україні здійснюють виключно судами. Делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускаються.

Статтею 129¹ Конституції України регламентовано, що судові рішення є обов'язковими до виконання.

Відповідно до вимог пункту 10 Постанови Пленуму Верховного Суду України від 13 червня 2007 року № 8 виключне право перевірки законності та обґрунтованості судових рішень має відповідний суд згідно з процесуальним законодавством.

Незалежність судді під час здійснення правосуддя є передумовою дії принципу верховенства права та невід'ємною складовою справедливого суду (стаття 5 Кодексу суддівської етики).

При оцінці вказаних обставин Комісія виходить з того, що відповідно до статті 49 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» суддю не може бути притягнуто до відповідальності за ухвалене ним судове рішення, за винятком вчинення злочину або дисциплінарного проступку.

Відповідно до Рекомендації № (94) 12 «Незалежність, дієвість та роль суддів», ухваленої Комітетом Міністрів Ради Європи 13 жовтня 1994 року, рішення суддів не повинні переглядатись інакше, ніж через визначену законом процедуру апеляцій, судді не зобов'язані давати звіт щодо справ, які перебувають в їх провадженні, ніякій особі, яка не належить до системи судової влади.

У § 35 Висновку КРЄС № 17 зазначається, що для того, щоб оцінити якість рішення, винесеного суддею, особи, які проводять оцінювання, мають зосереджуватися на методиці, яку суддя в цілому застосовує в своїй роботі, а не на оцінюванні правового обґрунтування окремих рішень. Останнє має визначатися виключно в процесі оскарження.

Згідно з § 23 Висновку КРЄС № 18 відповідно до основоположного принципу судової незалежності система оскарження - це, в принципі, єдиний шлях, яким може бути скасовано чи змінено судове рішення після того, як його було винесено, і єдиний спосіб, у який судді відповідатимуть за свої рішення, за винятком того, коли вони діють недобросовісно.

Ураховуючи викладене, Комісія відхиляє висновок про невідповідність Львова Б.Ю. критеріям професійної етики та доброчесності в цій частині як такий, що

ґрунтується на правовій оцінці законності рішення суду, яке набрало законної сили, Громадською радою доброчесності із перевищенням своїх повноважень.

Громадська рада доброчесності у висновку вказала також, що однією з підстав для його затвердження є, на її думку, наявність обґрунтованих підстав для висновку про невідповідності кандидата антикорупційним критеріям. Як вбачається із декларацій кандидата та з матеріалів суддівського досьє, основним доходом сім'ї кандидата, яка, крім нього, складається із дружини та дитини, є заробітна плата кандидата та авторська винагорода.

За результатами дослідження досьє кандидата Комісією встановлено, що кандидат та члени його сім'ї є власниками досить великої кількості готівкових коштів, а також рухомого і нерухомого майна. Кандидат пояснив, що його стиль життя відповідає задекларованим доходам. Основне джерело доходу – це заробітна плата та авторська винагорода. Кандидат зауважив також, що протягом вказано періоду часу він отримав дохід у розмірі 635 196 доларів США, які ним були витрачені на придбання однієї квартири (дружиною) у місті Києві, двох автомобілів та двох годинників, а також на закордонні подорожі. На засіданні Комісії кандидат зауважив, що коштовні годинники придбав за свою заробітну плату.

З дотриманням встановлених законодавством вимог під час заповнення електронної декларації кандидат не вказав та залишив без відповідного заповнення вартість відповідних об'єктів нерухомого майна та цінного рухомого майна з огляду на те, що відповідні документи не збереглися.

Додатково кандидат зазначив, що у 1994 році він отримав у спадщину житловий будинок у місті Запоріжжі. Свою частину вказаного житлового будинку кандидат подарував батькові, який повинен був її переоформити на себе. Проте у 2015 році він дізнався від останнього про те, що його частина житлового будинку не була переоформлена у встановленому законом порядку, а тому останній подарував її своїй тітці.

У Бангалорських принципах поведінки суддів зазначено, зокрема, що постійна увага з боку суспільства покладає на суддю обов'язок прийняти низку обмежень і, незважаючи на те, що пересічному громадянину ці обов'язки могли б здатися обтяжливими, суддя приймає їх добровільно та охоче. Поведінка судді має відповідати високому статусу його посади.

Суддя має бути обізнаний про свої особисті та матеріальні інтереси конфіденційного характеру та вживати розумні заходи з метою отримання інформації про матеріальні інтереси членів своєї родини (пункт 4.7 Бангалорських принципів поведінки суддів). При цьому до членів родини судді цим міжнародним актом віднесено дружину (чоловіка), сина, дочку, пасинка та будь-якого іншого близького родича чи особу, що проживає в домі у судді чи працює у нього за наймом.

Кодексом суддівської етики покладено на суддів обов'язок докладати всіх зусиль до того, щоб на думку розсудливої, законослухняної та поінформованої людини їх поведінка була бездоганною.

Рішенням Ради суддів України від 04 лютого 2016 року № 1 затверджено Коментар до Кодексу суддівської етики, у якому зазначено, що доброчесна поведінка судді має торкатися всіх сфер його життя, зокрема і матеріальної (майнової) сфери. Йдеться про добросовісну поведінку судді в реалізації обов'язку бути обізнаним про свої майнові інтереси та здійснення активних дій щодо вжиття розумних (адекватних) заходів для того, щоб бути обізнаним про майнові інтереси членів своєї сім'ї,

виявляючи повагу до законів і лояльність до публічних фінансових інтересів держави (коментар до статті 18).

Досліджуючи майновий стан родини кандидата, Комісія не здійснює оцінювання доброчесності його близьких осіб, а має на меті з'ясувати поінформованість кандидата про матеріальні інтереси членів родини та оцінити його прагнення сприяти встановленню обставин, важливих для підтримання впевненості громадськості у чесності й непідкупності судових органів.

З огляду на зазначене, враховуючи мету цього кваліфікаційного оцінювання та вимоги щодо відповідності кандидатів найвищим стандартам суддівської етики та доброчесності, Комісія оцінює пояснення Львова Б.Ю. як такі, що є достатніми для спростування відповідних тверджень, наведених у висновку Громадської ради доброчесності. Окрім того, на підтвердження зазначених обставин кандидатом надано копії відповідних документів.

Однією з підстав затвердження Громадською радою доброчесності висновку було незазначення у декларації родинних зв'язків судді за 2011 – 2015 роки інформації стосовно дружини кандидата, яка з 1999 року має право на заняття адвокатською діяльністю згідно з даними з Єдиного реєстру адвокатів України.

Стосовно вказаних у висновку Громадської ради доброчесності доводів кандидат надав пояснення і зауважив, що на виконання приписів статті 61 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» ним своєчасно подано декларації родинних зв'язків судді, де зазначено, що його дружина не займається адвокатською діяльністю (щонайменше з 2002 року), але є адвокатом (має право на зайняття адвокатською діяльністю).

З матеріалів досьє кандидата на посаду судді вбачається, що дружина кандидата працює в ПрАТ «Бліц-Інформ», редактором газети «Бухгалтерія» (за даними анкети), що підтверджується даними з Національного антикорупційного бюро України.

Кандидат також зазначив, що в даному випадку має місце довільне тлумачення вимог Закону, за відсутності доказів декларування завідомо недостовірних (зокрема неповних) тверджень.

Відповідно до вимог частини 5, 6 статті 61 Закону у разі отримання інформації, що може свідчити про недостовірність (зокрема неповноту) відомостей, поданих суддею у декларації родинних зв'язків, Вища кваліфікаційна комісія суддів України проводить перевірку зазначеної декларації. Неподання, несвоєчасне подання декларації родинних зв'язків суддею або подання в ній завідомо недостовірних (зокрема неповних) відомостей мають наслідком дисциплінарну відповідальність, установлену Законом.

Рішенням Комісії від 31 жовтня 2016 року було затверджено форму декларації родинних зв'язків судді, а також визначено правила її заповнення, які регламентують, що декларація родинних зв'язків судді (далі – Декларація) подається особисто суддею шляхом її заповнення на офіційному веб-сайті Вищої кваліфікаційної комісії суддів України із зазначенням відомостей за останні п'ять календарних років. У Декларації зазначаються відомості, актуальні станом на 31 грудня останнього звітного (п'ятого) року. Достовірність, точність і повнота вказаних у Декларації відомостей засвідчується підписом судді із зазначенням дати її заповнення. За відсутності доказів іншого подані суддею відомості вважаються достовірними.

З наведеного Комісія дійшла висновку, що відповідальність судді допускається, але лише за умови неподання чи несвоєчасне подання Декларації або зазначення в ній

завідомо недостовірних (зокрема неповних) відомостей мають наслідком притягнення судді до дисциплінарної відповідальності в установленому законом порядку.

З огляду на викладене Комісія вважає доводи кандидата переконливими та такими, що заслуговують на увагу у зв'язку з тим, що декларація родинних зв'язків судді заповнена відповідно до вимог закону.

У висновку Громадська рада доброчесності також вказала на нагородження кандидата протягом 2014-2015 років відзнакою «Вогнепальна зброя».

Під час пленарного засідання кандидат підтвердив факт нагородження його зброєю та зауважив, зокрема, що він є підполковником юстиції (в запасі), ІНФОРМАЦІЯ_5, постійно займається як правовиховною, так і превентивною роботою. Також повідомив, що всі свої заохочення (і не лише згадані у висновку відзнаки) отримав у повній відповідності до приписів чинного законодавства і без порушення принципу незалежності суддів.

Статтею 9 Закону України «Про державні нагороди України» від 16 березня 2000 року № 1549-III (зі змінами від 23.12.2015 № 901-VIII) регламентовано, що «Іменна вогнепальна зброя» встановлюється для нагородження офіцерського складу Збройних Сил України, Державної прикордонної служби України, інших військових формувань, утворених відповідно до законів України, Служби безпеки України, Служби зовнішньої розвідки України, Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України, а також Державної спеціальної служби транспорту, поліцейських та державних службовців, які мають офіцерське звання, за визначні заслуги у забезпеченні обороноздатності України, недоторканності її державного кордону, підтримці високої бойової готовності військ, зміцненні національної безпеки, боротьбі зі злочинністю, захисті конституційних прав і свобод громадян, за бездоганну багаторічну службу, зразкове виконання військового та службового обов'язку, виявлені при цьому честь і доблесть.

Законом України «Про судоустрій і статус суддів» від 07 липня 2010 року № 2453-VI (далі – Закон № 2453-VI) регламентовано, що суддя до звільнення з посади або припинення його повноважень не може бути нагороджений державними нагородами, а також будь-якими іншими нагородами, відзнаками, грамотами. Суддя може бути нагороджений державними нагородами лише за проявлену ним особисту мужність і героїзм в умовах, пов'язаних із ризиком для життя.

З матеріалів суддівського досьє вбачається, що наказом Міністерства внутрішніх справ України від 03.07.2014 було нагороджено відзнакою МВС України «Вогнепальна зброя» Львова Б.Ю. за особисті заслуги в захисті конституційних прав і свобод людини та громадянина, зразкове виконання службового та громадянського обов'язку, виявлені при цьому честь і доблесть, а також наказом Міністерством оборони України від 27.03.2015 за визначні заслуги в забезпеченні обороноздатності України, захисті конституційних прав і свобод людини та громадянина, бездоганну багаторічну працю, зразкове виконання службових обов'язків та виявленні при цьому високий професіоналізм, честь і доблесть.

За таких обставин Комісія дійшла висновку, що кандидата було нагороджено державною нагородою відповідно до вимог чинного законодавства і без порушення приписів незалежності суддів, зокрема за бездоганну багаторічну службу, зразкове виконання військового та службового обов'язків, виявлені при цьому честь і доблесть.

У висновку Громадської Ради доброчесності також йдеться про згадування кандидата у контексті резонансних публічних конфліктів, пов'язаних з його

професійною діяльністю. Зокрема, здійснюючи повноваження Голови Вищого господарського суду України, кандидат міг бути причетним до корупційного скандалу за участю члена Вищої ради юстиції, який обіцяв громадянину вирішити питання ухвалення необхідного рішення судьями апеляційної та касаційної інстанцій за сприянням голови Вищого господарського суду України Богдана Львова.

На засіданні Комісії кандидат зазначив, що дійсно він знайомий з членом Вищої ради правосуддя ОСОБА_4, як і з багатьма іншими посадовими особами в державі. Проте жодних особистих відносин з ним не мав. Окрім того, у вказаному кримінальному провадженні кандидат був допитаний як свідок, і органами слідства не було встановлено причетності кандидата до даної події.

З наданих кандидатом документів вбачається, що ним було направлено відповідні запити до Генеральної прокуратури України, Служби Безпеки України з метою підтвердження або спростування інформації щодо отримання неправомірної вигоди.

У 2017 році Генеральна Прокуратура України повідомила, що за результатами досудового розслідування у кримінальному провадженні про підозру ОСОБА_4 жодних доказів причетності до вчиненого злочину суддів господарських судів України, зокрема і кандидата як голови ВГС України, не встановлено.

Оцінюючи викладене, Комісія виходить з того, що відповідно до вимог статті 62 Конституції України особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду. Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину. Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

Ураховуючи наведене, Комісія не може взяти до уваги вказані посилання ГРД як підставу для висновку про невідповідність критеріям професійної етики та доброчесності у зв'язку з тим, що додане до висновку повідомлення не містить інформації про протиправну поведінку кандидата.

Таким чином, Комісія за результатами розгляду на пленарному засіданні висновку Громадської ради доброчесності про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Львова Б.Ю. критеріям доброчесності та професійної етики встановила, що не може взяти його до уваги та відхиляє його, оскільки він не знайшов свого підтвердження. Із висновку ГРД не вбачається, що кандидат не відповідає критеріям професійної етики і доброчесності.

Відповідно до частини першої статті 88 Закону, якщо Громадська рада доброчесності у своєму висновку встановила, що суддя (кандидат на посаду судді) не відповідає критеріям професійної етики та доброчесності, то Комісія може ухвалити рішення про підтвердження здатності такого судді (кандидата на посаду судді) здійснювати правосуддя у відповідному суді лише у разі, якщо таке рішення підтримане не менше ніж одинадцятьма її членами.

Дослідивши досьє кандидата, заслухавши доповідача, надавши оцінку фактам, викладеним Громадською радою доброчесності, та аргументам, наведеним Львовом Б.Ю., Комісія за результатами одноголосного голосування дійшла висновку, що доводи Громадської ради доброчесності про невідповідність кандидата критеріям доброчесності та професійної етики не знайшли свого підтвердження під час

процедури кваліфікаційного оцінювання у межах конкурсу на зайняття вакантної посади судді Верховного Суду.

Ураховуючи викладене, керуючись статтями 88, 93, 101 Закону, Положенням, Комісія

вирішила:

визнати Львова Богдана Юрійовича таким, що за критеріями професійної етики та добросовісності підтвердив здатність здійснювати правосуддя у Касаційному господарському суді у складі Верховного Суду.

Комісії у складі колегії завершити проведення кваліфікаційного оцінювання стосовно кандидата на посаду судді Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду Львова Богдана Юрійовича.

Головуючий

С.Ю. Козьяков

Члени Комісії:

В.І. Бутенко

А.В. Василенко

Т.Ф. Весельська

А.Г. Козлов

Т.В. Лукаш

П.С. Луцюк

М.А. Макарчук

М.І. Мішин

С.М. Прилипко

Ю.Г. Тітов

В.Є. Устименко

Т.С. Шилова